

pkt.: Følgende eksempel skal anføres. En arbejdsløs, der ikke oppebærer dagpenge og som der ikke kan anvises normalt lønnet arbejde, får af en slægtning tilbudt et aflønningsjob, der efter behag kan bestrides af den pågældende eller dennes ægtefælle. Lønnen er 300 kr. ugentligt. Den samlede hjælp vil, hvis der ikke foreligger indtægter, være 2.000 kr. månedligt. Hvis ægtefællen overtager jobbet, kan der bortses fra halvdelen af arbejdsindtægten eller fra ca. 600 kr., dvs. at familiens indkomst bliver 1.400 kr. + 1.200 kr. Hvis den pågældende selv overtager det, bliver indkomsten 800 kr. + 1.200 kr. Kan dette være rimeligt?

Ad § 41: Der bør måske ses nærmere på koordinationen mellem reglerne om forbigående hjælp og dagpengereglerne. I dagpengelovens § 48 hedder det: „— mod det sociale udvalgs og lægens opfordring hertil nægter at lade sig indlægge på sygehus eller at modtage nødvendig lægebehandling eller at deltage i hensigtsmæssig optræning for at generhverve arbejdsevnen.“ I bistandslovsforslagets § 41, stk. 2, hedder det: „Hvis hjælpen er begrundet i sygebehandling eller erhvervsmæssige foranstaltninger, er det en betingelse, at lægens eller de sociale myndigheders anvisninger følges.“

Hvis en person bliver ude af stand til at fortsætte sit hidtidige arbejde af helbredsgrunde, vil eventuelle dagpenge bortfalde, hvis han uden tilstrækkelig grund nægter at medvirke til retablering af arbejdsevnen. Hans mulighed for forbigående hjælp beror på § 38's krav om, at han i tilstrækkelig grad har udnyttet sine arbejdsmuligheder, måske også i § 41, stk. 2. Det er muligt, at det skulle udtrykkes noget mere direkte ad modum dagpengelovens § 48.

Ad § 47, stk. 2: Det synes betænkeligt, at ydelse af rejsehjælp skal forudsætte *samtykke* fra tilflytningskommunen. Jeg har fornyligt haft et tilfælde, hvor en enlig mor med 3 børn ønskede at flytte til en by, hvor alle fire bedsteforældre boede. Det var tvivlsomt, om dette ville medføre en forbedring af hendes bolig-mæssige eller erhvervsmæssige forhold, men det ville rent menneskeligt lette forholdene for hende. Hvis tilflytningskommunen nægtede samtykke, ville flytningen ikke kunne realiseres. Der er dog den mulighed, at fraflytningskommu-

nen kunne indbringe uenigheden for amtsankenævnet efter § 16. Det henstilles til overvejelse at mildne bestemmelserne i § 47, stk. 1 og eventuelt lempe kravet om samtykke i stk. 2.

Ad § 49: Der savnes i loven en bestemmelse om, hvorvidt bistand kan anvises i form af institutionsophold. Hvis f.eks. en subsistensløs drikker al hjælp op eller omsætter ydet naturalhjælp i alkohol, kan det da betydes ham, at bistand kun kan ydes som ophold på et forsorgshjem?

Ad § 56: Det er et spørgsmål, om der ikke bør kunne ydes tilskud til dækning af udgifter til hushjælp, også hvor det sociale udvalg kan stille nødvendig bistand til rådighed. Jeg er bekendt med begrundelsen for, at hjælp om muligt skal ydes *in natura*, men begrundelsen vil ikke altid slå til. Der er næppe større risiko for, at en kommune vil „betale sig fra“ hjemmehjælp. Man synes her at burde overlade formen til de sociale myndigheders saglige skøn.

Ad § 85, stk. 2: Der tales i bestemmelsen om „forsørgelsespligt“. Dette kan forstås som den forsørgelsespligt, der er omhandlet i § 6. Hvor der er tale om en bidragspligt f.eks. over for en separeret ægtefælle, bør der vel forholdes på tilsvarende måde, dvs. at bidragspligten må opfyldes, inden der kan blive tale om betaling. Dette burde måske præciseres.

Ad § 85, stk. 3: Hvis ægtefællen uden for hjemmet er sat i bidrag, kan det tænkes, at bidraget, der tilkommer ægtefællen i hjemmet, henregnes til de indtægter, hvoraf den pågældende skal betale. Der kan måske være tale om, at det offentlige efter § 8 indtræder i bidragskravet for det beløb, der ikke dækkes af den optagnes betaling (indtil maksimum).

De spørgsmål, der rejser sig i relation til § 85, stk. 2 og 3, er her kun antydede, men kunne måske give anledning til yderligere overvejelse.

Ad § 115: Behandling og omsorg for sindslidende, som ikke er egnede til indlæggelse på sygehus eller ophold i almindeligt plejehjem, er karakteriseret som en særforrågsopgave. Der gås ud fra, at der med sygehus sigtes til de amtskommunale sygehuse og ikke til statshospitalerne for sindslidende, jfr. reglerne i §§ 121 og 122.